

STŘEDA VEČER. ČAS VYHRAZENÝ pro mamku. I kdybych si sebevíc přála, ať se mi nedovolá, nakonec se jí to po každé podaří. Vzdechla jsem a vypnula rádio. Jestli Eddie-mu Grundyovi úspěšně zkvasil mošt, se bohužel dozvím až v neděli, kdy budou pořad reprízovat. Pocítila jsem náhlý záblesk zoufalého optimismu. Co kdybych se s ní nemusela bavit? Co kdybych se mohla bavit s někým jiným? S kým-koliv jiným?

„Ano?“ řekla jsem do sluchátka.

„Nazdárek, holka, to sem já. To je teda počasíčko, cо?“

Že mámu zavřeli, nebylo zas až tak velké překvapení – vzhledem k tomu, co provedla, to všichni čekali –, ale podle mě to trochu přehání, vlastně docela dost, když někdy přejímá nářečí a hantýrku místa, kde zrovna pobývá. Patrně se chce zavděčit zbytku osazenstva nebo těm, kteří na ně dohlížejí. Nebo ji to možná jen baví. Umí napodobit různá nářečí; mamka má zkrátka talent na spoustu věcí. Na dnešní telefonát jsem se připravila, byla jsem *en garde* – to s ní musíte být neustále. Je hrozná protivnice.

„Mami, vím, že od našeho posledního telefonátu uplynul teprve týden, ale mně to přijde jako sto let. Měla jsem spoustu práce a taky –“ udělala jsem první tah, i když to možná bylo neuvážené.

„Vždyť já vím, holčičko,“ utnula mě rychle tónem sladkým jako med. Už mluvila normálně, jako já. Ten hlas – pamatuju

si ho z dětství, doteď ho slyším v nočních můrách. „Nemůžu dlouho mluvit. Pověz mi, cо celý týden dělala.“

Řekla jsem jí, že jsem byla na koncertě, a taky jsem se zmínila o rozlučce v práci. Nic jiného jsem jí neprozradila. Jen jsem její hlas uslyšela, okamžitě jsem pocítila dobře známý plíživý strach. Moc jsem se těšila, až jí to povím, až jí tu novinku položím k nohám jako pes kachnu proděravělou broky, ale teď jsem se nedokázala zbavit představy, že by ji chladnokrevně zvedla a roztrhala na kusy.

„Koncert, to zní báječně. Vždycky jsem měla ráda hudbu. Víš, občas tu taky máme nějaké povyražení: když na to holky mají náladu, dají se ve společenské místnosti do sborového zpěvu. Je to vážně... něco.“

Odmělčela se a pak jsem slyšela, jak na někoho zavrčela.

„Jodi, vodprejskni. Zrovna se bavim se svojí ceruškou a kůli tomu tvému šerednému ksichtu rozhodně nezavěsim, jasný?“ Chvilku bylo ticho. „Ne. Vodprejskni.“ Odkašlala si.

„Promiň, holčičko. Jedna z těch ‚fetaček‘. Chytili ji v obchodním domě, když spolu s dalšíma drogově závislýma kradla parfémy. Midnight Heat od Beyoncé. Já žasnu.“ Znovu přešla do šepotu. „Holčičko, geniální zločinci se tu vskutku nevyskytují. Profesor Moriarty může být v klidu.“

Zasmála se, byl to takový zvonivý večírkový smích – lehký a veselý, takhle by se na terase porostlé vistárií smála postava z dramatu Noëla Cowarda a chrlila by zábavné bonmoty.

„A... mami, jak se máš ty?“ snažila jsem se náš rozhovor uspišit.

„Úžasně, holčičko, naprosto úžasně. Dost se teď věnuju ručním pracím – pár milých dam, cо to s náma myslí dobře, mě naučilo vyšívat polštáře. Je fajn, že za náma chodí ve svém volnu, vid?“ Při představě, jak mamka v ruce drží dlouhou ostrou jehlu, mi začal po zádech téct ledový pot.